

Tercera (i última) reflexió coronavírica

Â

Prometo, ja d'entrada, que aquest és el darrer article que escric en referència a la pandèmia que estem vivint i que ha trasbalsat d'una manera estranya la nostra vida quotidiana. Em sembla que tothom ja l'ha comentat del dret i del revés i poca cosa més es pot afegir. Hem vist parers de tots els colors sobre el que ha suposat aquesta aturada econòmica i social, des dels que vaticinen un canvi de paradigma en les relacions humanes, com també amb la nostra connexió amb la natura, als que parlen -amb la boca petita, això sí- de conspiracions per part de poders a l'ombra que han ideat aquesta situació o bé l'aprofiten per tal de dissenyar un nou ordre mundial. Precisament, com que s'ha tingut un gran interès a crear una alarma global i la gestió s'ha imposat de manera centralitzada, en diferents nivells, però mai dins de l'àmbit local o regional, caldrà estar atents a veure quin futur ens espera. Hi ha qui considera que res no serà igual. Ho dubto. Que canviaran força coses, segur, però l'espècie humana és prou estúpida per continuar fent determinades coses per mandra, egoisme o ves a saber què....

En aquest sentit he contemplat, astorat, el poc sentit crític viscut. Immersos en un món ple de normes, lleis, reglaments, etc. la major part de la gent s'ha tornat ben obedient i no hi ha hagut gaires problemes per imposar pràctiques socials que van clarament en contra de la llibertat individual. Em refereixo a la mobilitat, per exemple. Amb tota la conya de saber si estàs, o no, dins d'una determinada regió sanitària. I que no es poden traspasar, doncs, determinades fronteres administratives, clarament discrecionals pel que fa a l'expansió de la pandèmia. O a admetre segons quines distàncies físiques, molt restrictives en alguns llocs i molt laxes, curiosament, en d'altres. O forçar tothom a dur mascareta, quan no és tampoc clar que sigui estrictament necessària a l'aire lliure i en espais ben ventilats. Per cert, per què l'anomenem així? Realment és un vulgar morrió. Que tapa els morros, caram! no pas tota la cara com les màscares. Deu ser, potser, perquè el morrió l'associem al que porten alguns gossos....

La higiene sembla fonamental, com se sap des de fa dècades. I és aquí on s'haurien de reforçar més les bones pràctiques. Recordem, en aquest sentit, que les grans epidèmies del segle XIX i principis del XX -tifus, còlera, sobretot- es van anar erradicant controlant la potabilitat de les aigües i millorant el clavegueram. I tot això es va fer sobretot planificant-ho dins de l'àmbit local, sense esperar grans directrius d'àmbit estatal. Soc del parer que fa massa temps que el poder de l'Estat - en majúscules i com a concepte; de l'espanyol no cal parlar-ne perquè és, quan a gestió, de tercera divisió i encara es pensa que pinta alguna cosa al món- s'ha ficat massa endins de les nostres vides, segrestant la iniciativa personal, empresarial i la pròpia de la idiosincràsia de cada indret. Si ens hi fixem, l'administració municipal, més propera, cada vegada té menys marge d'actuació, com s'ha vist durant aquesta pandèmia. És només la corretja de transmissió de les ordres que venen des de més amunt. El món es dirigeix, doncs, cap a grans corporacions que ho decideixen tot, quan, al meu entendre, hauria de ser al revés, donant més protagonisme i autogestió als àmbits regionals, a la manera de les antigues ciutats-estat -"polis"- de la Grècia clàssica. I muntar el sistema a l'inrevés: de baix cap a dalt. Així el control, la gestió i la implicació del ciutadà serien més propers i evidents. Però, és clar, si fos així, no seria tan senzill dominar des de lluny el ranxo. Ho anirem veient...